

Le šipka, rastočega tam na robu gozda, ne gane ta slovesnost. Žalostno in nejevoljno klanja svoje bodoče s pisanimi cveti okrašene veje ter se zavidno ozira na vijolico, katera ponižno raste, skrita pod njim. Obrne se toraj k smreki, stoječi poleg njega, rekoč: „Glej, soseda! Čemu mi je ves kras? Razven čebele nihče ne pride k meni, da bi si utrgal kakšen lep cvet, dasi daleč na okrog razprostiram svoje okrašene veje. A vijolic, katere nimajo nikake krasote in se potuhnjeno skrivajo v travo, vse išče in veselo trga. Pač nerazumni ljudje, ker ne vedó, kaj je prava krasota!“

„Tiho, tiho,“ odgovori šipku zelena smreka, „ne hvali svoje krasote in ne preziraj drugih rastlin. Ljudje so razumni in vedó, zakaj se te ogibljejo: pravi potuhnjenec si! Za svojim cvetjem skrivaš trnje in neusmiljeno obodeš vsacega, ki se ti približa in se te dotakne. Vijolica pa ponižno raste in razširja svoj lepo dišeči vonj. Zato jo imajo vsi tako radi. A tebe se vse ogiblje in te prezira. Le čebele priletevajo nate in ti odnašajo strd — najdražje, kar imaš. Zdaj vidiš, da se ti ne godi krivica.“ Šipek se osramočen obrne od svoje sosede.

Ponižen bodi, ne bahat,
In vsak imel te bode rad.

Rastislav Posavec.

Zadovoljni kosec.

Ko še polje krije rosa,
Reže travo moja kosa,
Ko še solnce v morji spi,
Pesem moja se glasi.

Kar krasí cvetic planjavo,
Vsaka mora dati glavo,
Naj uvel, naj svež je cvet,
Pade od kosé zadet.

Níkdar se ne dam buditi,
Prvi čem na travnik priti;
Kosec ta je pač zaspan,
Ki vzbudi ga še le dan.

Ako v vrsti češ kositi,
Uren kosec moraš biti,
Sicer zadi te pustim,
Daleč, daleč prekosi.

Ostra moja kosa reže
Travo, cvetke, kar doseže;
Prizanašati ne zna,
Preprositi se ne da.

Solnčni žarki pa pekoči
Prepodé me zopet h koči,
V senci s svojci pokramljam,
Z južino se pokrepčam.

Níkdar nisem slabe volje,
Ne želim jedí si boljše;
Kdor se trudi in potí,
Njemu vsaka jed diší.

F. N.

